

Székelyudvarhelyi lány az Anna and the Barbies menedzsere

„Nem látok lehetetlent”

Dénes Adél menedzserei karrierje a kultikussá vált Moszkvával kezdődött, Nagyváradon. Aztán élete egy turkálóban vett fordulatot. Hogy milyen az Anna and the Barbies énekesnője testközelből, mi a zenekar sikerének titka, és milyennek ítélték meg az Udvarhely Napokon adott koncertet, kiderül az alábbi interjúból.

– Kezdjük az udvarhelyi gyökereknél, hogy honnan is indultál!

– A Pallóban kezdtem el az elemi zene szakon, aztán átmentem a képzőművészetre, onnan meg a hatos iskolába – ezt imádtam legjobban, meg az oszimat, Nagy Ilona tanárnőt, aki a mai napig befolyásolja világomat. A középiskolát a „Pedában” végeztem. Már gyerekkorom óta keresgélésben voltam, érdekelt a művészetek és a humán tárgyak. Bár nem voltam kiemelkedően tehetséges semmiben, jó volt mindebe belekóstolni, több lettem általuk.

– Várad következett, ahol aztán a kultúrközeg ízlésformálója lettél, a moszkvas életérzés csiholója. Mit kell tudni erről az időszakról?

– Én is úgy voltam, mint a legtöbb középiskolás, aki nem tudja, miről is fog szólni az egyetem. Szociológiára mentem, mert elég átfogónak tűnt. Ott kezdtem el érdeklődni a reklám iránt, aminek köze van ahhoz, amit most csinálok, szóval kamatoztatni tudom az ott tanultakat, bár az én esetemben sohasem a tárgyi tudás vitt előre, hanem a lelkesedés és a kíváncsiság. A Moszkva első éves koromban indult, 2010-ben, azzal az előzménnyel, hogy imádtunk koncertekre járni, jó zenéket hallgatni, jó filmeket nézni, és azt akartuk, hogy létrehozzunk egy olyan helyet, ahol emberek összegyűlnek, kialakul egy közösség, akiknek meg tudjuk mutatni azt a sok mindent, amit szeretünk. Magunk festettük ki, rendeztük be, az első fél évben még a báros is én voltam. Ebből nőttük ki magunkat Erdély egyik legfontosabb koncerthelyszínévé. Rettenetesen fájt elengedni, hiszen nem is tudtam már magamat meghatározni a Moszkva nélkül, viszont egy idő után nem tudott több lehetőséget kínálni, bennem pedig erősebb volt a fejlődés vágya, és ez továbbmozdított ebből a helyzetből.

– Hogyan kerültél Budapestre és a zeneipar közvetlen közelébe?

– Már a Moszkva révén sok magyarországi zenekart, menedzsert megismertem, sokat jártam ki koncertekre is. Ezek miatt lett az új célállomás, amikor egyszer csak azt éreztem, hogy muszáj lépni, eladni mindenemet, albérletet keresni Budapesten. Gyorsan belelöktem magam a szakadékba, teljesen

a nulláról kezdve mindent. Csak szakmai kapcsolataim voltak, sem rokonok, sem barátok, így egyedül kellett talpra állni. Mindenféle rendezvényszervezésbe belekezdtem, de egyik sem volt az igazi. Aztán csengett a telefonom, Anna hívott, akivel egyszer futólag találkoztam a Moszkvában, hogy szüksége volna egy kreatív emberre, aki az álmait tető alá hozza, és hogy ő látja benne ezt a képességet – ezzel el is indult a lavina.

– Tudtommal nem volt ez ilyen „száraz” találkozás...

– Az úgy volt, hogy volt nekem egy turkálószerű butikom a Moszkva, konkrétan a zenekarok öltözője mellett. A Köntös használt, de különleges holmikkal volt tele, amiket Anna kiszúrt, amikor ott koncerteztek. Hívtak, hogy menjek, nyissak ki, én meg depiztem, mert másnap költöztem volna Budapestre. Csak rávettek, és amikor Anna meglátott, rögtön rákérdezett, miért vagyok úgy elkámpicsorodva, csak nem egy pasi miatt. Elmondtam, ő meg bátorított, hogy jó lesz, izgalmak várnak rám, ne féljek. Közben iszogattunk. Jövőbeni közös munkáról akkor nem esett szó. Valahogy megragadt a fejében a Moszkva meg a butik, hogy ez mennyire passzol az ő világával, s hogy ez kell neki. Januárban lesz negyedik éve, hogy együtt dolgozunk.

Aztán csengett a telefonom, Anna hívott, akivel egyszer futólag találkoztam a Moszkvában, hogy szüksége lenne egy kreatív emberre, aki az álmait tető alá hozza.

– Milyen változások álltak be, amióta te menedzsed őket?

– Nem akarok párhuzamot vonni az előző menedzsmenettel, de azt látom, hogy egy csaj jobban ráérez és inkább meg tudja valósítani Anna összes örületét. Éppen olyan periódusban találkoztunk, amikor új dolgokra vágytam, és ez találkozott az ő rengeteg ötletével. Azóta ezzel az egyesült erővel nagy dolgokat hoztunk létre: volt már koncertünk vágőhídon, cirkuszban artistákkal, a Szabadság hídon, van egy egész estés koncertfilmünk, ami országosan megy a mozikban, és van saját fesztiválunk, amire január óta gőzerővel ké-

szülünk. Minden érdekel, ami a zenekart előreiszi, ide tartozik a Facebook-, Instagram-kommunikáció, interjúk, fotózások, klipforgatások le szervezése, minden koncerten ott vagyok, ahol összefogom a technikusokat, a látványt és fényeket, szponzorizációkat szervezek, a honlapot frissítem folyamatosan. Nyomatom egész nap reggeltől estig, éjszaka meg gondolkozom rajta.

– Milyen viszonyban vagytok Annával?

– Nagyon jó barátok vagyunk, napi kapcsolatban állunk, mindent megbeszélünk, főleg éjszaka, mert akkor van időnk. Egyébként az egész csapat hierarchiától mentes, baráti a viszony.

– Milyen változásokat észleltél magadon, amióta velük dolgozol?

– Sokkal tudatosabb, felelősségteljesebb, összeszedettebb, előrelátóbb, kitartóbb lettem. Rengeteget tanultam tőlük, és tanulok folyamatosan. Mindig valami újat találunk ki, ehhez pedig ki kell taposni az ösvényt, úgyhogy nem látok lehetetlent. A nagyvároshoz eleve fel kell zárkózni az embernek érzelmileg és mentálisan, felvenni a versenyt, az visz előre. A zárkózott és pesszimista székely eléggé kiveszett belőlem.

– Anna exravaganciája mennyire hatott rád, mennyit változott azóta a zenei ízlésed?

– Ez inkább kölcsönös: színes lett a hajam, aztán neki is, ő piercinget tetetett, aztán én is. Nem is az exravaganciája hatott rám, hanem a lazasága és a szabadsága. Nem gondolja túl a stílus és öltözködés kérdését, néha abban van, ami kiesik a bőrröndjéből, és mivel természetesen viseli, ez nem is tűnik fel. Most egyébként épp a minimál esik jól mindkettőnknek. Zenei téren is azt érzem, egyre inkább letisztulunk. Annában csodálatos az, hogy minden műfajt és zenészt teljesen egyenrangúként kezel. És felszabadítóan játszik akár



Energiaportré! Minden világos

reggae-t vagy hiphopot is. Én azelőtt elég alter voltam, de a hatásokra sokat nyíltam zeneileg is. Már értem és érzem azt az örületes energiát, ami a rockban, de főként ebben a produkcióban van.

– A zeneipar nem épp nőies közeg. Mennyire vesznek téged komolyan?

– Anna azt szokta mondogatni, hogy senki nem kényszerített a rock and rollba, s ha már belecsaptunk, nem nyafogunk, hanem toljuk. Amúgy érdekes, hogy ezen a téren az atomkemény kis csajok hódítanak, a Quimbyt, a Halott pénzt is fiatal lányok menedzselik. Vannak helyzetek, amikor a két szekrény nagyságú securitys csak néz, hogy mit akar ez a rózsaszín hajú csöppség, de ha hiszel magadban és csinálod, amit kell, nincsenek igazi gátak. Az első közös munkánk után nyilvánvalóvá vált, hogy jól tudunk együtt dolgozni, és ahogy a zenekar életében előrelendültek a dolgok, fel sem merült már ez a kérdés.

– Milyen terveitek vannak nyárra?

– Fellépünk az összes jelentősebb fesztiválon (Sziget, Orfű, Volt, Erdélyben a Vibe), és lesz a saját Woodstockunk is, amely egy rajongótáborból akarja kinőni magát. Ősszel meg klubturnéra indulunk, be van tervezve Erdély is, de Udvarhely kimarad,

mert sajnos nincs hova elhozni őket. Januárban pihenés, mindig akkor szoktunk, majd készülünk a tizenötödik évfordulóra. Anna egy nagyszabású bulit, kortárs balettel összekevert rockopera-szerű produkciót szeretne a Magyar Operában.

– Hogyan ítéltétek meg az udvarhelyi koncertet és közönséget?

– Két éve kezdtünk Erdélybe járni, és a koncertek elején mindig kissé nehéz a helyzet. Van egy minimális hidegség az itteni közönségben, ami teljesen érthető, mert nem ismerik még, és eleve lassabban oldódnak. Anna ezért mindent megtesz, hogy bevonja az embereket, hogy mindenki táncoljon, énekeljen, vegye fel az energiát, ezért az arcukba másszik akár, rájuk ül, szájon csókolja őket, beleiszik a poharukba, megharapja a telefonjukat. Szóval Udvarhelyen is tartottam ettől, de utólag megállapítottuk, hogy meglepően hamar rácsatlakoztak az emberek. A város is bejött, szépnek, zöldnek és emberinek találták, Anna el is indult, hogy felszántsa, betért minden szórakozóhelyre, csak elég későn, mert már leszállóágban volt az éjszakai élet. Végül aztán a szálloda teraszán csináltunk magunknak bulit. Ettünk, ittunk, pihentünk, most ez esett jól mindenkinek.

KOSZTOLÁNYI KATA